

[Bernhard Baunsgaard]

taler for begge dele, og jeg skal indrømme, at selv om den højtærede statsminister er helt sikker på, at ministeriet formår at lede arbejdet herinde uden et valg, er det nok alligevel rigtigt skønnet, at det med jordlove er noget svært noget; det er nemmere med en byggelov. Derfor er det nok godt — da problemet i høj grad er brændende — at man tager fat på det i en byggelov for købstæderne og landet og ikke andre steder. Så kan vi bare håbe på, at ministeriet alligevel tager mod til sig og får fremsat forslag til lov om bl. a. naturfredning.

Om de andre ændringer har jeg også lyst til at komme med et par bemærkninger. Den højtærede minister har jo ment gennem forskellige forslag til ændringer at måtte indskærpe, at gældende regler vedrørende både bebyggelse af arealer og benyttelse af bygninger skal overholdes. Jeg ved ikke, om disse indskærpelser er fremkaldt bl. a. af den efter min mening særdeles pinlige sag, som er omtalt i folketingets ombudsmands beretning for året 1966, side 97 ff, hvor en kommunalbestyrelse i en af Københavns omegnskommuner ganske satte sig ud over bestemmelserne i gældende vedtægter og love, og som bekendt gik jo selve boligministeriet ikke ramt forbi i denne sag. Kan de foreslåede ændringer medvirke til en bedre overholdelse af de gældende bestemmelser, altså også fra selve de myndigheders side, der er sat til at passe på reglerne, ja, så skal jeg kun hilse ændringerne med glæde.

Endelig er der foreslået en principiel ændring — som også tidligere er omtalt — nemlig at amtsrådene nu skal kunne afgøre dispensationssager uden appelinstans. Den højtærede minister er selv inde på det betænkelige i det — flere af ordførerne har talt om det — men ministeren føjer til efter at have opregnet sine betænkeligheder, at der i særlige sager fortsat vil være mulighed for appel, nemlig når sagen har principiel karakter eller er af større betydning for klageren. I modsætning til en tidligere ord-

fører mener jeg, at der gennem en fornuftig administration af en sådan regel vil kunne nås det, som jo ligger bag det hele, nemlig at decentralisere sagerne. Skal vi nå til en decentralisering af sagerne og komme væk fra, at alt skal ende i København, så er det klart, at vi ikke kommer uden om at give den lokale administration beføjelser, så den kan træffe beslutninger; ellers kan det ikke lade sig gøre.

De øvrige ændringer og de mere tekniske ændringer vil det være urimeligt at drage frem her. Jeg håber, at vi får tid til en grundig, men også rimeligt hurtig udvalgsbehandling, og på mit partis vegne skal jeg tilsige støtte hertil.

Niels Westerby: Jeg må måske med formandens tilladelse give udtryk for glæde over den stille og rolige, praktiske måde, de foregående ordførere har grebet dette lovforslag an på. Det står jo i nogen grad i misforhold til de tordenskyer, der i øvrigt trækker op på den politiske himmel, men måske hænger den almindelige søvndyssende atmosfære, vi her i salen har befundet os i, sammen med, at den politiske interesse er koncentreret om et andet spændingsfelt, nemlig den storpolitiske udvikling i dansk indenrigspolitik.

Jeg må sige, at jeg i det store og det hele modtager ministerens ændringer til landsbyggeloven med stor tilfredshed. Jeg synes, at lovforslaget, som det er udarbejdet, er udtryk for en rigtig principiel og praktisk indstilling til tingene.

Lad mig gøre et par enkelte principielle bemærkninger om selve strukturen i denne lovgivning. Det forekommer mig, at vi trænger til en virkelig kodifikation af denne lovgivning. Det er måske ikke så meget reglerens indhold som selve det forhold, at den enkelte borger ikke rigtig ved, hvilke regler der gælder i alle de mange forskellige love, der gør, at der på dette område kan spores en vis utilfredshed i befolkningen. Derfor tror jeg, at boligministeren ikke skal nøjes med at stille imod en sammenarbejdning af